

1798.

*
1.

Bonn

on di

men

*
2.

Harti

95 at

rebi

Hu

*
3.

Kager

Progr

vi

*
4.

Lilvont

Respo

deca

anni

de h

*
5.

Fillem

et 91.

UNIVERSITATIS LITTERARVM LIPSIENSIS

1798, 10.

H. T.

PROCANCELLARIVS

CHRISTIANVS DANIEL ERHARD

I. V. ET PHIL. DOCTOR INSTITVT. P. P. ORD. SVPREMAE
IN SAXONIA CVRIAE SVMMI IN LVSAT. INFER. IVDICII
ET COLLEG. I. CTOR. LIPS. ADSESSOR
SACRI PALATII COMES

SOLLEMNIA INAVGVRALIA

CLARISSIMI AC DOCTISSIMI CANDIDATI

PAVLLI CHRISTOPHORI GOTTL.
A N D R E A E

LIPSIENSIS

PHIL. DOCT. AA. LL. MAG. IVR. VTR. BACCALAVR.

CALENDIS NOVEMBR. A. MDCCCLXXXVIII

H. L. Q. CC

PVBlice CELEBRANDA

INDICIT

Coniectaneorum ex iure vario

Specimen I.

UNIVERSITÄTIS LIBRARIUM HANNOVERENSIS

M. D.

PHOENICELLARIVS

CHRISTIANVS DANIEL ERHARD

PHILOSOPHIAE DOCTOR ET THEOLOGICAE
IN SAXONIA CURIAE ACADEMIAE LIBRARIUS
ET COLLEGIUM THEOLOGICUM
HANNOVERAE

SOLEMPNIA INNOVATIONE

CLAUSSUM AC DOCTRINAE CANDIDATI

PAVLE CHRISTOPHORI GOTTL.

A N D R E A E

DISERTISSIMO

PHILOSOPHO ET THEOLOGO

CLAUSSUM AC DOCTRINAE CANDIDATI

M. D.

PHILOSOPHIAE DOCTOR

HANNOVERAE

PHILOSOPHIAE DOCTOR ET THEOLOGICAE
IN SAXONIA CURIAE ACADEMIAE LIBRARIUS
ET COLLEGIUM THEOLOGICUM
HANNOVERAE

Qu
In
min
ver
dam
fere

CONIECTANEORVM

EX IVRE VARIO

SPECIMEN I.

*Quae de varia furti poena C. C. C. sancita leguntur,
horum plura in foris Saxoniae immerito negligi
videntur.*

In delictorum, quibus non vi et impetu, sed astu et clandestinis moliminibus civium bona laeduntur, magnitudine diiudicanda, potissimum vero in furti simplicis poena statuenda nos non nisi ad certam quamdam amussim pretii rerum ablatarum, posthabitis et neglectis omnibus fere momentis ad poenam, modo minuendam, modo augendam idoneis,

iudicare et longe facillima minimeque ardua et molesta ratione, neglecto tamen iusto sapientique iudicis arbitrio, quae summa et anxia cura fuissent persequenda et indaganda, ea omnia calculo aestimatoris, aut laesi, ex vsu fori nostri esse relinquenda, hoc ego, quoties me in sententiis de poenis furtorum simplicium ferendis angustis illis cancellis vidi circumscriptum et normae consuetudinisque compedibus impeditum et vinctum, tanto tuli aegrius, quanto saepius accidit, vt pluribus furti reis eandem plane poenam decernere coactus essem, quorum tamen delicta propter summe diuersam magnitudinem diuersissimas poenas exigere, sine vlllo negotio cognoscerem.

Quod quoties animo perpendi, simul vero, quae iure Carolino de varia furti poena statuta leguntur, consideravi, toties dolendum esse censui, nonnullas C. C. C. sanctiones sapientissimas in patria nostra plane posthaberi et negligi. Quod quidem non eo consilio a me profertur, quo multa illa, quibus pro temporum illorum ratione lex ista carere non poterat, vitia defendenda mihi sumam. Quis enim non videret, in ipso isto loco, quo de furti crimine agitur, improbandam esse cum CARPZOVIO *), KRÉSSIO et BOEHMERO ad h. l. vanam illam et genuino fundamento destitutam inter furtum manifestum et non manifestum distinctionem, cuius Art. CLVII. et CLVIII. propter nimiam auctoritatem iuri Romano tributam habetur

*) Quaest. LXXVIII. N. VIII.

ratio? Quis est, quin intelligat, poenam capitalem Art. CLX. et CLXII. statutam nimis esse seueram, mentionem vero furti periculosi eiusque poenam Art. CLIX. non satis accurate esse definitam, multaque alia curatius atque subtilius in hoc loco exponendo potuisse, ac vero etiam debuisse distingui ac statui?

Vt vero haec verissima sint atque explorata, non minus tamen nonnullas huius Codicis de furto sanctiones propter plures easque grauissimas caussas imitatione haud indigna esse videntur. Quodsi enim de magnitudine delicti et modo poenae statuendo in crimine furti simplicis recte iudicare velimus, sane nobis tria furum genera sunt necessario distinguenda, alterum eorum, qui leuitate commoti vna alteraue occasione data aliquid ex dominio aliorum clam sibi arrogat; eorum alterum qui animo deliberato ad furta committenda sese adcingunt et furatum exeunt; tertium denique eorum, qui pertinacem furandi animum produnt et illi delicto, tamquam certo vitae generi sese addicunt, eoque victum sibi quaerere student.

Iam quis est, qui, etiamsi subtilius de criminum magnitudine modoque poenarum cogitare haud didicerit, tamen non videat, haec tria furum genera, siue ad periculum singulis ciuibus et reipublicae imminens respexeris, siue rationem habueris spei emendationis, quae tamen in eiusmodi delictis puniendis non est negligenda, siue denique ipsum doli ambitum et gradum spectaueris, maxime inter se differre?

At enimvero iure Saxonico haec tria genera in poena statuenda plane non distinguuntur, ac, si ab illa consuetudine perniciosissimos fures in ergastulo adseruandi, et a more, quosdam perditissimos homines in numellis publice exponendi, recesseris, omnium istorum poena, dummodo armis sese non instruxerint, aequalis est, nec, nisi secundum rei ablatæ pretium, nulla, praeter restitutionem, mitigandi causa admissa, vni non minus, quam alteri, irrogatur, ita, vt et ipsi illi facinorosi, qui per effractionem et adscensionem furta perpetrarunt, non grauiori poena adficiantur, quam alii, qui in hoc delicti genere multum excusati peccarunt.

Adscendit Caius noctu in aedes vicini, ianuam vi effregit, summam pecuniae abstulit; idemque per plures menses non nisi per varia furta victum cultumque sibi quaesiuit: Maeuius, quum sciret amicū nummos accepisse, clam sese irrepit in huius aedes et aliquam eius pecuniae partem abstulit; Sempronius denique, vir adsiduus, bonus paterfamilias, homo alioquin honestus, sed leuior et pauper, quum sine omni furandi animo in diuitis alicuius cameram intrasset, multosque saccos auro argentoue repletos ibi inuenisset, occasione et spe impunitatis meliorisque fortunae seductus, cupiditate abreptus, cogitans forsan, diuitem pecuniae dominum per iacturam modicae summae non fore infelicem, ad auferendam pecuniam manus extendit: quem fortasse ipso momento temporis, quo delictum perpetravit, facti

poenituit, sed falsus tantum pudor et timor poenae a restituendo deterruit.

Quod vero ad pretium rerum furtivarum attinet, Caius in omnibus furtis commissis sensim paullatimque non nisi summam quadraginta imperialium; Maeuius septem; centum vero Sempronius abstulerat. Quorum primum grauissime, alterum grauiter quidem, sed minus periculose, tertium ceteris excusatus deliquisse, sine vilo negotio quisque intelliget iis, quae de magnitudine delictorum et poenarum modo recta ratione legumque analogia docemur, vel mediocriter imbutus.

Iam miraberis sane, vbi ex tabulis publicis me demonstrare posse adseuerauero, Caium, restituerat enim pretium rerum ablatarum, in quatuor; Meuium, qui restituere non valebat, haud minus in quatuor; Sempronium autem, quoniam ne dimidiam quidem pecuniam domino reddere potuerat, in decem annos ergastulo fuisse inclusum!

Quam quidem iustae poenarum quantitatis neglectae notam effugere et modo a nimia et perniciosa lenitate, modo ab immani duritie nos melius cauere potuissemus, si eorum, quae constitutione Carolina de hoc delicto sunt sancita, ad quae legibus patriis silentibus recurrere nulla lege prohibemur, rationem magis habuissemus.

Sic sane dolendum est, in Saxonia ob adscensionem et effractionem poenam furti non augeri, quum tamen caussa fini poenarum

et naturae delicti accommodatissima Art. CLIX. adlata legitur, quod scilicet animus deliberatus, praeparatio ad delictum, (*gefässener*) et periculum ab hominibus tale quid audentibus metuendum *) (*gefährlicher Diebstahl*) poenam duriores reddat necessariam, in qua definienda pretii rerum ablatarum nulla habenda sit ratio. Consultius igitur foret, si nos quoque in ea re ius commune in eo saltem sequeremur, ut a furtis simplicibus ea, quae ascendendo aut effringendo committuntur, distingueremus, hac tamen adhibita cautione, ut ab ultimo supplicio **) statuendo abstereremus, et in poena decernenda, uti recte suavit Ge. Iac. Meistervs in Principiis iuris crim. P. II. L. I. Cap. XII. §. 215. III. ad periculi ambitum et facinoris rationem respiceremus, ita, ut iustum iudicis arbitrium in ea re definienda locum sibi vindicaret. Sic demum sperandum foret, nimii rigoris periculo remoto, iustam poenarum quantitatem in eiusmodi facinoribus coercendis iri obseruatum.

Nec minus imitatione digna videntur, quae de furto primo, secundo et tertio in Artt. CLVII. CLVIII. CLX. et CLXII. constituta inueniuntur.

*) So ist der Diebstahl, dazu, als obsteher, gebrochen, oder gestiegen wird, ein gefässener gefährlicher Diebstahl. C. C. C. Art. CLIX.

**) Quod hodierna quoque iuris communis consuetudo, testibus Kressio ad h. l. et Qvistorpio *Grunds. des peinl. Rechts I. Tb. §. 352.* in sola adscensione non admittit.

Sunt vero plura, quae in istis constitutionibus summam laudem merentur, in quem censum venit ante omnia illa furis consummati notio, quam Art. CLXII. his verbis exhibet: *das ist eyn mehrer verleumbter Dieb*, seu, vt Remus in Paraphrasi C. C. C. vertit: *is pro famoso fure, qui furandi habitum acquisiuerit, habebitur*. Eiusmodi furem autem non, vt lege laudata factum, vltimo supplicio, grauius tamen, ac alium, puniri, ob maius reipublicae periculum, ob minorem emendationis spem, et ob plane deficientem leuitatis et ignorantiae excusationem non potest in dubium vocari.

Deinde, si a vana illa inter furtum manifestum et non manifestum distinctione discesseris, (quam plane exulare docet BÖHMERS ad h. a. p. 742.) illud quoque laudandum, quod furtum paruum primum non statim poena corporis ex art. CLVII. punitur, sed secundum consuetudinem iuris communis ea furta ad arbitrium iudicis, modo mulcta, modo carcere, nec nisi propter singulares causas ergastulo coercentur *).

Licet autem cum nostro iure in eo conspiret nemesi Carolina, vt iis, qui furtum magnum commiserunt, vltimum supplicium minetur, tamen in hoc quoque istis, qui leuitate magis inducti, quam animo deliberato, ad furandum adcesserunt, succurrit Imperator, et latissimum campum iudicis arbitrio aperit eo, quod hunc disertis verbis iubet, vt ad plura momenta in poena decernenda respiciat,

*) KRESS ad artt. CLVII, et CLVIII. BOEHMER ad eosdem. MEISTER in principijs iur. crim. Germ. P. II. Lib. II. Cap. XII. §. 275. CARL GROLMANN Grundsätze der Criminalrechtswissenschaft, 2. B. I. Th. 2. Abth. §. 305.

quae occasionem mitius respondendi ipsi possint suppeditare. Ita potissimum rationem habere debet conditionis et personae eius, qui furtum commisit; (*des Standes und des Wesens der Person, so gestohlen hat*), quod non de conditione civili et de natalibus, sed de ratione et morum et vitae anteaetate diuersa intelligendum esse, vberime docuit BOEHMERVS ad h. l. Haec vero ex consuetudine Saxonica, vt vidimus, nostro quidem qualicumque iudicio perperam negliguntur, omniaque ex pretio rei furto ablatae, nulla nisi propter restitutionem admissa mitigandi caussa, diiudicantur.

Negari tamen nequit, omnia ea, quae nos e iure Carolino recensuimus, sapientissima et naturae delicti finique et modo poenarum esse adcommodata, dignaque, quae per legem Criminalem, qualem a Sapientissimo et Iustissimo Principe nostro expectamus, remotis tamen pluribus illis barbariae vestigiis, quorum modo mentionem fecimus, in vsum fori nostri reuocentur.

Neque vllus fere inter sapientissimos nouorum codicum criminalium conditores, ea, quae Carolus V. imperator de hoc delicto sanciuit, et quae a nobis iam laudata fuerunt, plane neglexit. Sic Leopoldus Imp. in Codice Criminali Hetruriae §. LXXI. furta cum adscensione et effractione commissa furtis grauius puniendis ad censere non dubitauit. Sic Codex recentissimus Borussiae cum iure Carolino in eo conspirat; I) quod legislator furtum paruum simplex, leuiter tantum, hoc est, breui carcere, coercendum statuit*) II) quoniam in furti magni poena definienda

*) *Allgemeines Preussisches Landrecht. P. II. Tit. XX. §. 1121 — 1124.*

non solum ad pretium, verum etiam ad gradum doli legislator respexit et modum coercionis decernendum iudicis arbitrio reliquit, qui tamen in furto primo poenam quatuor septimanarum carcere minorem et inclusione in ergastulum ad biennium maiorem decernere prohibetur *); III) quoniam effractionem et adscensionem ad causas poenam furti grauantibus retulit (ib. §. 1163.); IV) quia poenam furti secundi et tertii expresse distinxit, addita poena perpetui ergastuli, quo furtum quartum coerceri praecepit. Sic in Codice quoque Herbipolitano, cuius specimen, (in quo elaborando potissimum immortalem QVISTORPIVM **) est sequutus), iussu Principis exhibuit III. PFLAVMIVS †), furtum paruum primum, non nisi leuissima poena coerceri, secundum vero et tertium grauius puniri, iussum; magni autem pro re nata admodum variae poenae statuae et arbitrio iudicis plura permissa leguntur.

Quod vero I. Cti nostri ea iuris Carolini praecepta, quae alii potissimum sequenda esse duxerunt, deseruerint, huius rei non vna causa adferri potest. Licet enim in ipsa Constitutione XXXII. P. IV. Diuus Augustus Elector in poena furti statuenda effractionis singularem mentionem fecerit, et ob hanc, remissis I. Ctis ad Legem Carolinam, disertis verbis poenam mortis furibus minatus fuerit, tamen CARPZO-

*) Ibid. §. 1125.

**) IO. CHR. QVISTORF ausführlicher Entwurf zu einem neuen Gesetzbuche in peinlichen und Strafsachen. Leipzig 1782.

†) PFLAVM Entwurf einer neuen peinlichen Gesetzgebung. (Franf. und Leipzig 1793.) I. Th. 18. Abschn. §. 144.

vivs *) ob conscensionem et effractionem solam poenam capitalem locum habere negavit, sed ad ultimum supplicium decernendum requiri contendit, ut praeterea quoque fur armis instructus ad furtum committendum adcesserit; quam oraculi istius Saxoniae totiusque Germaniae opinionem, tamquam legem sibi scriptam, sequuti sunt plerique I. Cti, imprimis Saxones **). Quum autem recentiori tempore, CARPZOVII, tria illa, quae Imperator singula furtum qualificatum efficere scribit, non nisi coniuncta ad poenam capitalem requiri, adserentis, opinionem, et verbis, et sententiae legislatoris esse contrariam, viderent nostri Doctores, inhumanum tamen fore animaduverterent, interpretatione, quantumvis rectiori, duriolem sententiam defendere et ultima supplicia illo tempore satis frequentia augere: sola quidem arma violentiae adhibendae causa a fure adlata ad notionem furti periculosi sufficere statuerunt; sed, ne propter solam effractionem aut adscensionem mortis poenam decernere cogerentur, et hanc et illam, ut crudelitatis notam effugerent, nimiopotius lenitate peccandum esse rati, in furti poena decernenda plane neglexerunt, licet lex Saxonica laudata, Carolinae constitutionis, auctoritas et iuris Romani praecepta ***) hoc furtorum grauiorum genus saltem ab aliis minus periculosis distinguere suaderent. At I. Ctos nostros eo consilio illam sententiam esse amplexos, ne propter furta sola effractione aut conscensione perpetrata capitis

*) CARPZOVII Pract. rer. crim. §. II. Qu. 79. n. 5. f.

***) WERNHER P. III. Obs. 206. BEYER in *Delineat. iur. crim.* P. III. Obs. 206. BERGER in *Elect. crim.* p. 35. et in *supplementis* p. 64. ENGAV in *Elementis iur. crim.* L. I. T. VII. §. 113. et alii.

***) Tit. Dig. de effractoribus l. 3. §. 1. D. de officio praef. vigil.

supplicium statuere cogentur, disertis verbis fatetur FERDINANDVS AVGVSTVS HOMMELIVS in dissertatione de furto qualificato *), qui, quum bene sentiret, solidis fundamentis haud niti ea, quae pro illa consuetudine recentiori Saxonica solerent adferri, his verbis vsus est: *rectius igitur haec poena in se sat acerba in dubio ad furtum, quod cum armis fit, restringitur, quam ad furtum cum quavis effractione et conscensione coniunctum extenditur, cum facilius sit, Deo rationem reddere**)* ob nimiam misericordiam, quam ob immodicam seueritatem; iam vero nimis foret durum, ob quamlibet conscensionem et effractionem poenam statuere mortis. Quid clarius esse potest, quam summe laudabile humanitatis studium huius consuetudinis auctores ad eam defendendam et conseruandam impulsisse? In eo vero potissimum iidem peccarunt, quod hoc furti genus vltimo supplicio vlscisci nolentes, istud statim furtis simplicibus adnumerarunt, et magis verbis inhaerentes, quam re ipsa considerata, de furti simplicis in illis speciebus propter audaciam et maiorem furis reatum poena augenda nullo modo fuerunt solliciti; qua in re illi, qui iuris communis consuetudinem constituerunt, licet non minus humani, (propter poenam capitis per iustam Art. CLVII. interpretationem valde restrictam), tamen, vt iam docuimus, multo iustiores et subtiliores arbitros sese exhibuerunt***).

*) FERD. AVG. HOMMEL *de furto qualificato* Lips. c101occlix. §. XII. p. XV.

**) Praestantissime de isto studio iudicum mitigandi leges barbaras loquitur Illustrissimus Comes DE SODEN in opere: *Geist der peinl. Gesetzgebung Deutschlands I. Bd.* §. 329.

***) STRUBEN *rechtl. Bedenken* II. Th. n. 107. §. 1. 2. KRESS ad Art. CLIX. QVISTORP I. Th. §. 1352. p. 528. Edit. recentissimae. Mea quidem sententia nemo veram C. C. C. mentem adcommodatius exposuit ERNESTO FER-

Iam restat, vt videamus, qui factum fuerit, vt Saxones recentiori potissimum tempore, nulla omnium eorum, quae ius commune satis apte distinguit, habita ratione, non nisi ad amissum pretii rerum ablatarum et factae restitutionis, furtorum poenam, mox nimio rigore, mox incongrua lenitate decernere soleant. Quaerenda autem est huius rei caussa in abrogata poena capitis furti simplicis magni, qua sublata haud pauci omnia, quae et humanitas suadet, et iustus poenarum modus exigit, iam satis superque obseruata esse rati, normae illi, qua poenae quantitas secundum rei furtiuae pretium definitur, ita sese adstrictos putarunt, vt omnium, quae, praeter eam, et rei natura, et ius commune docent, consideratione sibi esse interdictum opinarentur. Quae opinio eo adhuc tempore inualuit, quo veteres auiae ex iis, quae sapientissime a Principe nostro de rigore legum minuendo ab anno inde cDCCCLXX. sunt constituta, nescio quae pericula extimescerent.

Praefari haec placuit, quum indicendi essent honores

VIRO CLARISSIMO AC DOCTISSIMO
PAVLO CHRISTOPHORO GOTTLÖB ANDREAE

LIPSIENSI

PHIL. DOCT. LL. AA. MAG. IUR. VTR. BACC.

tribuendi, quem de vita laudabiliter adhuc acta ipsum iam audiamus disserentem:]

Natus sum Lipsiae a. d. XXX. Decembris anno huius saeculi septuagesimo secundo, patre PAVLO GOTTLÖB Scholae Thomanae ma-

DINANDO KLEINIO Viro Perillustri, quem honoris causa nomino, in libro praestantissimo: *Grundsätze des gemeinen Deutschen und Preussischen peinl. Rechts* §. 442.

gistro, quem abhinc octo annos praematura mors mihi eripuit, matre RAHELE CLARA SOSPHERIA TOPPFA, quae ut vita quam longissima fruatur nihil est, quod magis optem. Iam a puero in Scholam Thomanam receptus praeceptores nactus sum optime de me meritos FISCHERVM, THIEMIVM, DOLESIVM, HOFMANNVM, KRIGELIVM, TOPPFIUM auunculum, cuius paternum in me fauorem grauisimo usque animo recordabor. Anno LXXXXI Rectore BECKIO stadium academicum ingressus sum, iam XVIII annis ante a BORZIO, tum Rectore, in numerum civium academicorum relatus. Philosophiam PLATNERVS, SETDLITVS et HETDENREICHIVS, humanitatis literas ECKIVS, BECKIVS et BORNIUS, Iurisprudentiae varias partes, BAVERVS Vir Summe Reverendus, fautor pie colendus, SCHOTTVS, BIENERVS, ERHARDVS, HAVBOLDVS, EINERTVS et SAMMETVS, Mathesin ZWANZIGERVS, historiam HILSCHERVS, Antiquitates Germanicas ROESSIGIVS, Anatomiam HAA-SIVS, Medicinam forenses HEBENSTREITIVS me docuerunt, viri omnes ac singuli nullius laudis indigentes. Disputatione super variis iuris capitibus praeside KNÖTSHKERO publice habita a. LXXXIV. examen subii, quo superato Illustris Iurisconsultorum Ordo, prima iuris laurea me ornauit. Anno sequente editis pro more speciminibus iisque adprobatis aditum ad forum mihi paravi. Anno LXXXVII Amplissimus Ordo ritu antiquo mihi contulit summos in Philosophia honores. Iam hoc anno examini rigoroso me subiecti, et nuper illius Amplissimi Ordinis auctoritate publice defendi libellum meum, cui titulus: Quaedam de conjunctione inter parentes et liberos ad normam praeceptorum iuris naturalis definienda. Quemadmodum autem mea studia academica stipendio Electorali et alio a Senatu Lipsiensi Amplissimo mihi benignissime collato

subleuata esse, gratus recorder, ita non possum non Perillustri GAERTNERO Cancellario vicario, Illustri HERMANNO Consuli et Excellentissimo SCHACHERO Aedili laudes et gratias habere maximas easque iustissimas pro singulari beniuolentia, quam mihi semper praestiterunt.

Qui quum in vtroque examine doctrinae solidioris et ingenii haud vulgaris documenta nobis exhibuerit, nunc vero, vt summos in iure honore ipsi vellemus impertiri, a nobis modeste petierit: Viri Clarissimi ac nobis Carissimi precibus adnuere haud dubitauimus.

Nostri igitur Collegii auctoritate a. d. XXIX. Oct. h. I. pomerid. loco consueto *l. v. C. de suffragio* interpretabitur, Calendis vero Novembribus dissertationem *de legato optionis* sine Praeside publice defendet, quo peracto Vir summe Reuerendus, Illustris et Consultissimus D. CHRISTIANVS GOTTLOB BIENERVS Ecclesiae Numburgensis Capitularis, Supremae Curiae Adressor et Pandectarum Professor P. O. in quem ego hanc potestatem Cancellarii nomine contuli, summos in vtroque iure honores, sola spe in Collegio Ictorum inter Doctores, qui nostri adpellantur, quondam adsidendi excepta, Doctissimo Candidato more maiorum tribuet.

Cui sollemnitati quo plus splendoris adcedat ac celebritatis, vt RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICVS, COMITES ILLUSTRISSIMI, VTRIVSQUE REIP. PROCERES GRAVISSIMI, COMMILITONES DILECTISSIMI eam praesentia sua velint ornare, decenter rogamus.

P. P. in Litt. Vniu. Lips. Dom. post festum Trinitatis XXI.
A. c1o10ccxcviii.

VD18

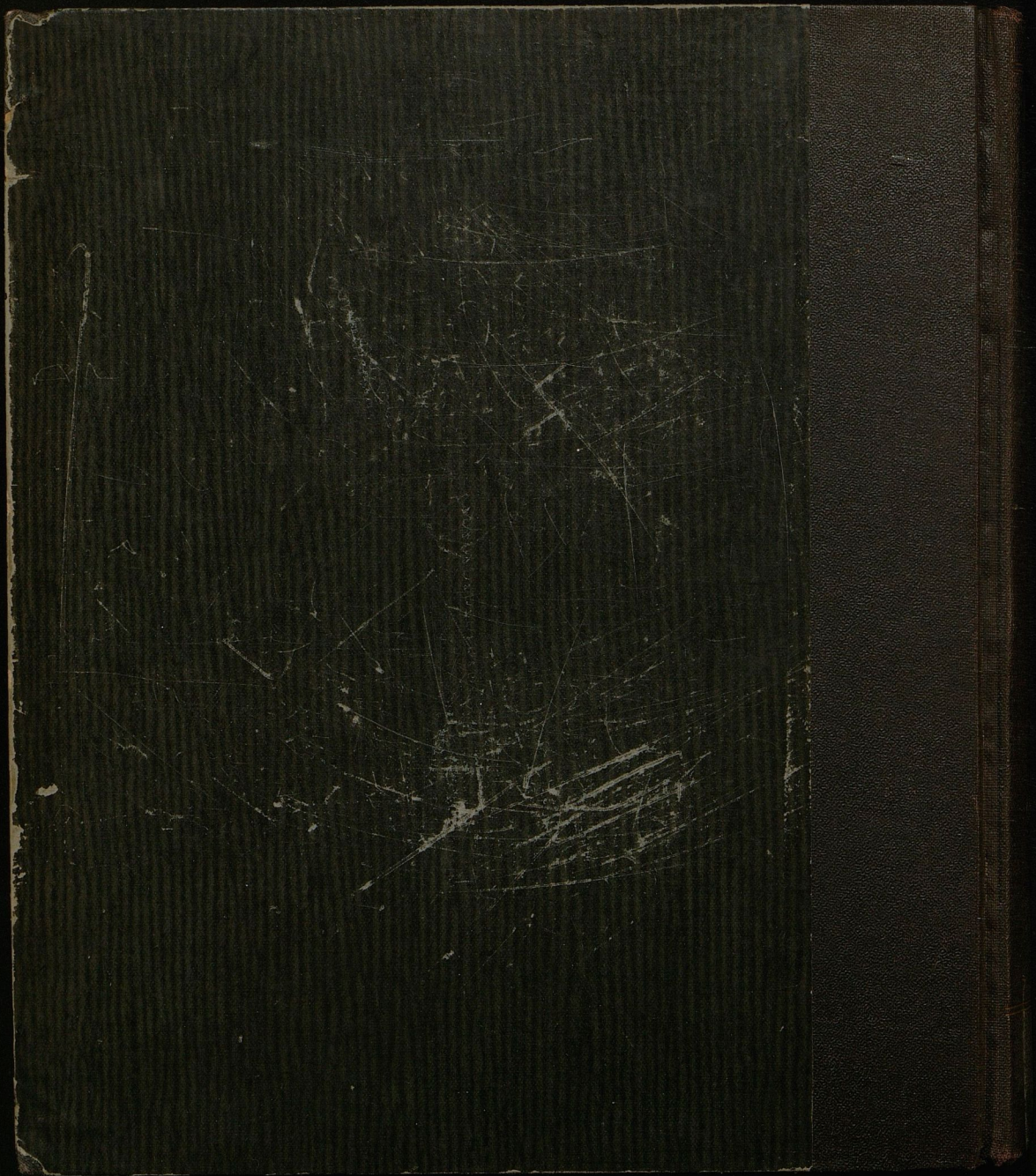
56.

ULB Halle

3

004 996 720

UNIVERSITATIS LITTERARVM LIPSIENSIS

1798, 10.

H. T.

PROCANCELLARIVS

CHRISTIANVS DANIEL ERHARD

I. V. ET PHIL. DOCTOR INSTITVT. P. P. ORD. SVPREMAE
IN SAXONIA CVRIAE SVMMI IN LVSAT. INFER. IVDICII
ET COLLEG. I. CTOR. LIPS. ADSESSOR
SACRI PALATII COMES

SOLLEMNIA INAVGVRALIA

CLARISSIMI AC DOCTISSIMI CANDIDATI

RI GOTTL.
E

BACCALAVR.

CLXXXXVIII

A

re vario

